

Jeg får aldrig svar

Anita mistede pludselig sin mand for snart tre år siden. Det har givet hende mange spørgsmål til Gud

Det var en almindelig forårmorgen mandag den 27. april 2015. Anita og Knud Rasmussen og deres to døtre sagde farvel til hinanden, og Knud cyklede afsted til sit lærerjob - for sidste gang. Han blev påkørt af en bil og døde kort tid efter af indre blødninger, kun 46 år gammel.

»Det var de tungeste skridt at gå, da jeg skulle tilbage og hente pigerne i skolen med sådan en besked. Jeg forstår ikke, hvordan jeg kunne gøre det. Det var meget surrealistisk, og jeg var selvfølgelig i chok. Jeg tror, det var en mekanisme,« fortæller 46-årige Anita Rasmussen og beskriver den første tid uden Knud.

»Det tog lang tid, før jeg rigtig forstod, at Knud var død. Jeg tog ofte mig selv i at tænke: 'Det skal jeg lige huske at fortælle Knud'.«

Og spørgsmålene begyndte at hobe sig op. ▶

► »Hvorfor skulle Knud dø? Hvorfor på den måde? Hvorfor så pludseligt? Hvad ville Gud med det her? Har han en mening? Jeg har aldrig været vred på bilisten. Hvis Knud skulle dø nu, hvorfor skulle bilisten så igennem al den lidelse?« reflekterer Anita og fortsætter: »Mine døtre sagde på et tidspunkt: 'Hvis bare vi havde givet far et ekstra knus, så var han kørt en lille smule senere'. Gud kunne have forhindret ulykken, det var kun marginaler, der var tale om.«

Andre har det værre

Anita var vred på Gud i begyndelsen. Hun var sygemeldt fra sit arbejde, og

når døtrene var sendt i skole, havde hun tid til at tage sig af sin egen sorg.

»Den første uge tænkte jeg: 'Det er helt forfærdeligt det her. Det er sådan noget, man kun læser om i avisen'. Men ret hurtigt fik jeg den tanke, at andre har det værre end mig. Knud var adopteret fra Korea, og jeg tænkte: De kristne i Nordkorea har det værre. Jeg tror, jeg havde brug for at gribe fat i noget, der var værre, for at få min egen sorg og smerte ned, hvor jeg kunne håndtere den,« forklarer Anita.

»Jeg har mange gange spurgt Gud: »Hvorfor?« Men jeg har ikke fået et konkret svar. Og jeg har accepteret, at jeg nok aldrig får svar. Nogle gange ville jeg ønske, at Gud talte mere til os. Men samtidig tror jeg, at det er godt, at vi ikke altid får svar på vores spørgsmål. Jeg tror, Gud skåner os, fordi vi ikke kan se hele billedet.«

Christina Flyvholm

Hør to minutters andagt på telefon

70 300 150

75 82 33 60

Missionær Arne Nørgaard, Kolding, holder telefonandagten i uge 20

Indre Missions Telefonandagt
NETANDAGTEN.DK

jesusnet.dk

Læs mere om lidelse på:
jesusnet.dk/svar/3755

For at de skal være ét

Jesus sagde: »Den herlighed, du har givet mig, har jeg givet dem, for at de skal være ét, ligesom vi er ét, jeg i dem og du i mig, for at de fuldt ud skal blive ét, for at verden skal forstå, at du har udsendt mig og har elsket dem, som du har elsket mig.

*Fra søndagens tekst i kirkerne:
Johannesevangeliet kap. 17, vers 20-26*

Kristne er som eger i et cykelhjul

Med denne søndags tekst får vi lov at være »fluen på væggen«, mens Jesus taler fortroligt med sin himmelske Far. Jesus' fortrolige samtale er bøn. Og Jesus taler med Gud om alle dem, der i nutid og fremtid vil blive hans disciple. Dermed når Jesus' bøn helt frem til vores tid og omfatter os.

I sin bøn tager Jesus mange af de forhold op, som kristne vil møde i deres liv. Et af emnerne er de troendes enhed og sammenhold. Det er ikke en bøn om at udligne alle menneskelige forskelle og skabe fællesskab ved at blande løgn og sandhed. Men Jesus beder om, at alle, der har ham, og det, han siger som deres fokus, må erfare enheden i ham. Mange ting kan skille os ad. Men det gælder altid om, at det, vi har fælles,

får lov at vokse og blive større.

Med enheden mellem de kristne er det som med et cykelhjul og dets eger. Jo tættere egerne er på navet, desto tættere er de også på hinanden. Jo tættere vi kommer på Jesus ved at bøje os for ham og lytte til det, han siger, jo nærmere kommer vi hinanden.

Leif Hankelbjerg Mortensen

Foto: verdateo/istock/Thinkstock

Det tryggeste samfund

Den, der tror på Jesus, har borgerskab i Guds samfund

Danmark er ifølge World Justice Projects undersøgelse af 48 parametre kåret til verdens bedste retssamfund – vi fik 89 point ud af 100.

Jeg undrer mig ikke. Jeg føler mig meget tryk ved, at jeg og alle andre i samfundet bliver behandlet retfærdigt og kan leve trygt. Ok, der er vel desværre enkelte undtagelser, og derfor bringes selv vores samfund for menneskerettighedskommissionen en gang imellem. Men sammenlignet med andre lande er Danmark et meget trygt og sikkert land.

Gode livsvilkår for alle

Som luthersk kristen tror jeg på, at Gud ønsker at bruge et lands styre til at hjælpe alle i landet med at kunne leve så godt et liv som muligt på det menneskelige plan. Vi skal alle bidrage til, at vores samfund så godt som muligt og på retfærdig måde skaber gode livsvilkår for alle.

Det vigtigste

På det åndelige plan er religionsfrihed, forsamlingsfrihed og ytrings-

Foto: Christoffer Regild / Folketingets hjemmeside

frihed nøglebegreber, hvis en kirke skal kunne udfolde sig uden at opleve samfundet som en fjende. Så også kirken kan glæde sig over landets retstilstand og takke Gud for den.

Til hver eneste gudstjeneste beder vi om, at samfundet må være godt – måske skulle vi også tage os tid til at sige Gud tak for de gode forhold, vi allerede lever under? Og især sige tak for, at når vi tror på Jesus, har vi også borgerskab i Guds samfund, som altid scorer 100 point på alle parametre. Og gør det ikke det, er det vores parametre, der er forkerte. For Guds samfund er det sikreste og tryggeste og kærligste – ikke alene i dette liv, men også i evigheden.

Sprint Aagaard Korsholm

Fra jesusnet.dk